

for nogen Tid siden set, at man smilede af og gjorde Nar ad Aanden fra 48. Nej, er der noget, vi overhovedet kunne bygge vor Fremtid paa, saa er det paa at opdrage en Slægt, der vil være dansk. Men det sker ikke ad de Veje, jeg her har omtalt. Det sker ogsaa kun ved, naar vi ere inde paa Spørgsmaalet om vort Forsvar, at følge den Vej, som den højtærede Konseilspræsident har angivet for en Forsvarsordning, at dens Forsvarlighed maa være det første.

Jeg har ønsket at fremsætte disse Udtalelser; selve Forsvarsspørgsmaalet skal jeg ikke komme meget ind paa, skønt det er berørt fra forskellige Sider. Jeg var desværre ikke til Stede i Gaar, da det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) havde Ordet. Jeg kom lige imod Slutningen og hørte lidt, det vil sige, jeg kunde næsten ikke høre det, han talte saa dæmpet, at jeg kun kunde opfatte enkelte Ord. Jeg har dog forsøgt at læse det igennem, det var først under den ærede sidste Talers Foredrag, at Fortrykket kom, men jeg fik dog ud af det nogle af de Momenter, der efter det ærede Medlems Mening skulde fælde Tanken om Rigtigheden af Københavns Befæstning.

Det ærede Medlem sagde for det første: Hvad kan det hjælpe, at vi have København befæstet og kunne forsvare den, naar Fjenden ganske rolig kan tage Jylland og Fyn, saa faa vi ikke andet tilbage end Kongeriget Sjælland med København, og det bryder han sig ikke om. Nej, der kunne vi være enige, det bryder jeg mig heller ikke om. Nogen Deling af Danmark kan ikke forliges med, at vil længere bestaa som Nation. Hvad Lære kunne vi imidlertid tage fra Fortiden, i hvilken Jylland har været okkuperet adskillige Gange ogsaa i vor Levetid? Følgen deraf var, at der i Jylland skete forskellige Udskrivninger, som senere bleve godtgjorte, saa vidt jeg mindes, men efter at Krigen var forbi, fik vi Jylland tilbage. Vi vide jo samtidig, hvorledes den Mand, som den Gang stod bagved Krigen imod os, Moltke, saa meget rigtigt, at det gjaldt om, hvis han vilde tvinge os til at gaa ind paa, hvad de end forlangte, det var at tage København og Sjælland. Saa dristig og vovelig denne Tanke skulde synes den Gang, da Preussen ikke var stærkere paa Søen, end det var, isaa var det dog hans Maal at naa dertil. Det ærede Medlem gik jo i øvrigt vidt i, hvad der forestod os, idet han tænkte sig, at en Krig skulde føre til vor Undgang, og saa

sagde det ærede Medlem: saa hellere falde i aaben Kamp end efter en Kamp bagved en Fæstning.

Det, det gælder om, hvis vi virkelig skulde staa overfor Undertvingelse, det er, at den Kamp, i hvilken vor Selvstændighed brydes — hvis den skal ventes efterfulgt af en aandelig Nationalkamp —, at den da bliver saa hæderlig som muligt. Jeg begriber nu ikke, at nogen, naar man ser hen til vore Dages Vaaben, kan tro, at en lille Magt som vi kan andet end blive slaaet ned i et forsmædeligt Slag, hvis vi i aaben Mark skulle møde en overlegen Magt. Derimod have vi set, hvorledes vi selv med en tarvelig Fæstning som Dybbøl kunde føre en Kamp, af hvilken en fremtidig aandelig Nationalkamp kunde vokse ud. Saa sagde det ærede Medlem, at han vilde gaa med til yderligere Forsvarsforanstaltninger for at lette Fæstningsvennerne at give Slip paa Fæstningen. Men hvem ere først og fremmest Fæstningsvennerne, som han vil lette dette? Det er dem, som skulle føre Forsvaret, de militære sagkyndige. Og det ærede Medlem kommer ikke bort fra, at kun en rent forsvindende Del af dem, der overhovedet kunne tænkes at staa overfor den Opgave at lede Forsvaret af vort Land, kan ikke tænke denne løst, naar de ikke have det faste Støttepunkt, som de saa godt som alle have samlet sig om. Jeg er overbevist om, at der ogsaa indenfor det Værn, det ærede Medlem særlig interesserer sig for, bor saa meget Syn for, hvad det gælder om, at de kunne se, at det er nødvendigt, at vor Flaadestation er sikret; jeg tror, at det store Flertal af sagkyndige baade i det ene og det andet Værn nok vil enes om at forlange Sikkerhed mod Overrumpling og hurtig Overvælden af København saavel fra Søsiden som fra Landsiden. Jeg skal selvfølgelig ikke her komme ind paa, hvad der er nødvendigt for, at København som Fæstning kan holde sig en rum Tid, men det er jeg overbevist om, at vi kunne overkomme det, der er nødvendigt for, at den kan holde sig saa lang Tid, at vi ere sikre mod en Overrumpling, hvorved vi blive tvungne ud af vor Neutralitet, eller blive nødte til at opgive vor Selvstændighed. Og det er netop det, vi kunne bygge noget paa.

Det ærede Medlem sagde i Esbjerg Ting, som jeg har beklaget og ikke var enig i, men han sluttede med en meget rigtig Bemærkning, og den har jeg beholdt. Han sagde nemlig, at „den Nation, der behersker Havene — det var England,